

Dr. Klaszán Erzsébet: Az én békém

Az én békém csendes magány, fényképek a szobám falán.
Kisunokám, s a fiam, a fiatalkori modell önmagam.
Drága férjem, aki tavaly hagyott is egészen.
A sztrókból kilábalt, a COVID-ból nem. Este halt meg egyedül, egy hideg kórteremben.
Fonyódon otthagytam a házat, kertet, cicát, törpe tyúkokat,
a Balaton – partot, s az egész negyven év múltamat.
A könyveket, a sok ajándék antológiát,
a számtalan szebbnél szebb hímzéssel díszített ruhát.
Fényképalbumokat, egy egész garmadát,
s az uram után a szobányi orvosi műszert, vadász relikviát.
Most van egy padom, oda ki szoktam ülni a kertbe.
Százán is többen élünk itt számkivetve.
Az idősek otthonában, mert miránk figyelni kell,
s „a nagyvilágon e kívül nincsen számunkra hely”.
Mi gondozásra, ápolásra szorulunk, mert nem látunk, nem hallunk.
Nincs lábunk, karunk és zavart elmével, tudattal szólunk.
Legalábbis többnyire ezt gondolják rólunk.
Vörös, lompos macska jön, lábamhoz dörgöli a fejét.
Mintha a külső világban ő sem találná volna meg a helyét.
Pedig mi is voltunk egyszer szépek. Fogtuk valamennyi gyermekünk kezét.
Mi adtunk rájuk ruhát, cipőt, s mi mondtunk nekik esti mesét.
Figyeltük álmukat, ha súlyos lázba estek,
a arcukról a morzsát, lekvárt mi töröltük le, ha ettek.
Mi küldtünk utánuk csomagot a katonaságba,
s mi írtunk örökírónnal aggódó levelet a messzi laktanyába.
De ez már elmúlt, öregek lettünk, magatehetetlenek,
rosszabbak vagyunk, mint az ügyetlen gyerekek.
Kiesik a falat a szánkából. Leszakad a gomb a ruhánkról.
Elfelejtjük, hogy miről is beszéltünk a tegnapi villanyoltáskor.
S ők felnőttek közben, gyermekei a felgyorsult világnak.
Egész nap rohannak, futva a dolgok után járnak.
Látogatáskor körbelengik a szobát, és mondanak nekünk „kedves papát, mamát”.
Csomagot hoznak, ennivalót, cipőt, ruhát, s a legfontosabbat, a dédunokát.
Aki csodálkozva nézi, milyen kicsi a dédi. Picit kezét nyújtva a kampósbotot kéri.
Eljátszik vele. Forgatja, nem adja. Nem tudja még, hogy tán sok év után majd neki is lesz botja.
Mikor a COVID az otthonban felütötte a fejét, jajgatás, vész, rettegés vette kezdetét.
Lakótársaim sorra mentek el. Kedves arcú idős nénik riadt szemekkel.
A csodás szókincsű bácsika megnémult szegény, s a hangját vesztve sikoltott halála éjjelén.
Házaspárok, kik gyanútlanul, egészségesen jöttek.
Keservesen panaszkodtak, betegen sírtak, nyögtek.
Zsákban vitték el a kedves halottakat, s utánuk hideg csend és döbbenet maradt.
Kértük a Teremtő Istent, hogy vessen véget ennek,
s hiszem, hogy a szívből jött könyörgés segített.
Egyszerre csak nem kellett már állarcosan járnunk, s a régi életünk is kezdett visszaállni.
Mégsem lehetünk teljesen nyugodtak. Fiaink jövője sötétbe borulhat.

A szomszédban békétlen, viszálykodó népek új háborút szítottak, újra öltre mentek.
Ordas szándékkal egymást gyilkolásszák, s veszélyben a nemzet, veszélyben az ország.
Tanult emberek hogy képesek erre? Hogy képes fegyvert fogni ember az emberre?
Gyermekeket ölni, nőket gyalázni, az emberiség sírját folyton újra ásni?
Csak az igaz szó, a bibliából vett idézetek képesek megnyugtatni háborgó lelkemet.
Hiszem, hogy az összekulcsolt kezek áhítatos imái hozzásegítenek,
hogy a világ nagyhatalmai végre békét kössenek.
Bárkit megérint, aki egyszer látja, otthonunk békéje, szürreális bája.
Elaggott vitézek asztal mellett ülnek. Régi harcaikról túlozva beszélnek.
Matrónák és mamák rádiót hallgatnak. A folyosón céltalan fel - alá ballagnak.
Furcsa zajok, korán kelés, kötelező programok. Imaórák, heti kétszer fürdés, erős szagok.
Van egy lovagom, „Csalogány”- nak hívom. Ő a sorstársam, s az énekes párom.
Önti belém a lelket, reményt, bizalmat. A könyvtárba nekem énekel, vagy nagyokat hallgat.
Fatoryos kis falumban, Dencsházán nem volt katolikus Istentisztelet.
Itt most hallgatom a szép katolikus énekeket. Hogy „Isten báránya! Te elveszed a világ bűneit”..vagy valahogy ekként, s éneklek én is, persze csak a refrént.
Géza atya néha elbeszélget velem, s Zsuzsika szép énekén felbuzdul a lelkem.
Az egész otthonba nem ismertem senkit, s lett jó szobatársam a legjobb asszony, Margit.
Ő megértő, kedves, jó barátnő. Jobb, mint én vagyok.
Mindent tud a világról, amit én nem tudok.
És úgy egyénként mindenkinek hálás vagyok, aki segített beilleszkednem ide.
Az ápolónak, aki sebes lábamat kötözte. A nővéreknek, akik jól helyre tudnak tenni.
Az igazgatónőnek, aki hagyott énekelni. A fiamnak, aki hetente jön látogatni.
Minden nagyon jó itt, és semmi sem az enyém. Mégis élni vágyom, amíg van remény.
Amíg van remény és napsütés, tavaszi újjászületés. Friss szél és madárfészek.
Zöld erdők és végtelen rétek. Sasok repülése, hajnal ébredése.
Míg a számadó juhásznak van bojtár segédje.
Amíg körülvesznek apák és anyák,
akik képesek nevetni sorscsapásaik kódén át.
Képesek táncolni, jó zenét hallgatni. Fél lábbal a sírban vidámnak maradni.
Életem hátralevő része itt, e falak közt lesz, tudom.
Ha a sors ezt szabta rám, tisztességgel vállalom.
Lelkem békéjét itt őrzöm, nevelgetem, félttem.
Itt élek egy kicsit még, ebben a közösségben.
Akik szeretnek, itt megtalálják.
Nyelvet öltögetek az elmúlásnak, mielőtt búcsút intenék az árnyékvilágnak.
Az én békém csendes magány. Virágok az éjjeliszekrényen.
Lassan bezárul a vakító fehér fény körülöttem, de az emlék,
a balatoni nyár szívemből kitörölhetetlen.

(Kolping Idősek Ápoló-Gondozó Otthona - Letenye)